

V zápasnickém ringu se jezdcí tvoří, nebo ničí. Koneckonců, žádný slušný drak by si nevybral jezdce, který se nedokáže bránit, a žádný slušný kadet by nedovolil, aby pokračováním ve výcviku ohrozil celé křídlo.

— PRŮVODCE MAJORA AFENDRY KVADRANTEM JEZDCŮ
(NEAUTORIZOVANÉ VYDÁNÍ)

KAPITOLA
ČTYŘI

Elena Sosaová, Brayden Blackburn.“ Kapitán Fitzgibbons s dvěma dalšími písaři po boku předčítá ze seznamu zemřelých. Stojí na pódiu a my, kteří jsme se shromáždili na nádvoří, tiše posloucháme a mžouráme do ranního slunce.

Dnes ráno jsme všichni v jezdecké černi. Nad klíční kostí se mi třpytí jediná stříbrná čtyřcípá hvězda, znak prvního ročníku, a na rameni mám upevněný znak Čtvrtého křídla. Včera, poté co jsme přešli lávku, jsme obdrželi standardní uniformy, letní přiléhavé tuniky, kalhoty a doplňky, ale leteckou koženou uniformu ne. Nemá smysl rozdávat pevnější bojové uniformy, když tu v říjnu na Rozřazení nejméně polovina z nás už nebude. Vyztužený korzet, který mi nechala ušít Mira, není předpisový, ale mezi stovkami různě upravených uniforem kolem mě se to ztratí.

Po uplynulých čtyřadvaceti hodinách a jedné noci v přízemí kasáren si začínám uvědomovat, že tenhle kvadrant je podivnou směsicí hédonismu, protože všichni *možná zítra zemřeme*, a brutální efektivity ve jménu téhož důvodu.

„Jace Sutherland,“ pokračuje kapitán Fitzgibbons ve čtení a písaři vedle něj přešlapují z nohy na nohu. „Dougal Luperco.“

Myslím, že jsme někde u padesátky, ale ztratila jsem přehled, když před pár minutami přečetl Dylanovo jméno. Tohle je jediný vzpomínkový obřad, kterého se těm lidem dostane, jediná chvíle, kdy v citadele zazní jejich jména, a tak se snažím soustředit a všechna si je zapamatovat, ale je jich příliš mnoho.

Mám podrážděnou kůži, protože jsem si na sobě celou noc nechala koženou uniformu, jak mi doporučila Mira, a bolí mě koleno, ale odolám nutkání sehnout se a upravit si obvaz, kterým jsem si ho v neexistujícím soukromí svého lůžka kasáren prvního ročníku, než se vzbudili ostatní, stihla ráno zpevnit.

V přízemí kasáren je nás sto padesát šest a naše postele jsou rozmístěny ve volném prostoru ve čtyřech úhledných řadách. Přestože Jacka Barlowea umístili do druhého patra kasáren, nehodlám dopustit, aby kdokoli viděl mé slabiny. Ne dokud nebudu vědět, komu můžu věřit. Se soukromými pokoji je to stejné jako s leteckými uniformami – nedostanete je, dokud nepřezijete Rozřazení.

„Simone Castenedaová.“ Kapitán Fitzgibbons smotá svitek. „Poručíme jejich duše Malekovi.“ Bohu smrti.

Zamžikám. Asi jsme byli blíž konci nástupu, než jsem si myslela.

Obřad nemá žádný oficiální závěr, nekoná se žádná poslední minuta tiicha. Jména na svitku opustí pódium spolu s písaři a vzápětí se všichni velitelé letek otočí a začnou promlouvat ke svým ovečkám.

„Doufám, že jste se všichni nasnídali, protože až do oběda nic jiného nedostanete,“ promluví Dain. Na zlomek vteřiny se mi podívá do očí, ale hned jimi zase střelí pryč a předstírá nezájem.

„Dělá, jako by tě neznal, a jde mu to moc dobře,“ poznamená Rhiannon šeptem po mém boku.

„To ano,“ odpovím stejně tiše. V koutcích úst mi zacuká úsměv, ale když na něj hledím, snažím se nedávat najevo žádné emoce. Slunce si hraje v jeho pískově hnědých vlasech, a když otočí hlavu, uvidím, jak mu z vousů podél brady čouhá jizva, kterou jsem včera nějak přehlédla.

„Sekundáni a terciáni, předpokládám, že víte, kam jít,“ pokračuje Dain, zatímco písaři kráčí okrajem nádvoří po mé pravici a míří zpátky do svého kvadrantu. Ignoruju tenký vnitřní hlásek, který protestuje, že to měl být *můj* kvadrant. Ale litovat toho, co mohlo být, mi nepomůže přežít a dočkat se zítřejšího východu slunce.